Înger, înger întunecat

— “Angel, Dark Angel”—

de Roger Zelazny

Traducerea: Mihai Samoilă

A intrat în chioşc şi a coborît pe puntea care mergea paralel cu fîşia huruitoare. Avea 55 de ani şi purta o servietă în mîna dreaptă.

În timp ce se îndrepta spre banda transportoare, o duzină de priviri s-au întors către el, din pricina exploziei de lumină de dinaintea lui.

Pentru un moment orbitor, o figură întunecată i-a apărut în cale.

S-a auzit mai apoi un zgomot de aer implodînd, apoi figura dispăru, iar omul se prăbuşi pe punte.

Mai tîrziu, în actul de deces se putea citi: „Cauze naturale”.

Ceea ce era adevărat. Întrutotul adevărat.

* * *

Îşi croia drum prin tunelul umed, îndreptîndu-se spre rîu.

Ştia că viaţa i se va termina în clipa cînd stralucirea îl va ajunge; ochii săi reţinură cele 64 de imagini ale figurii înalte, mascate, îmbrăcate cu totul în negru, cu mîna ridicată, puternică şi întunecată.

Mîna se întinse către el, oferindu-i ceea ce nu putea refuza.

Darul era tunet şi durere, iar actul de deces făcut mai tîrziu spunea: „Cauze naturale”.

* * *

Punînd jos paharul de şampanie, îi desfăcu neglijeul şi i-l lăsă să cadă de pe umeri. Mîinile lui o modelau, îl mîngîiau sexul, o conduceau către pat. Ea ofta atunci cînd el se ridică într-un cot şi îi atinse buzele.

Ţipă odată cu zgomotul de tunet care a urmat, zărindu-l pe Îngerul Morţii pentru un unic şi întunecat moment, în timp ce îl simţi oprindu-se, pentru totdeauna, pe iubitul ei.

Şi acest lucru era, de asemenea, rezultatul unor cauze naturale.

* * *

Bărbatul numit Stain se afla în sera unde, în ultimii 2 ani, îşi petrecea o parte din fiecare zi îngrijind plantele şi curăţîndu-le de frunzele moarte.

Era ceva mai scund de 6 picioare, iar ochii aveau o nuanţă închisă de iod, aşezaţi pe o faţă ascuţită, bătută de soare, sub părul negru presărat cu firişoare albe lucioase la tîmple.

Umărul stîng i se lovi de un vas de lut ars de pe poliţa din spatele său şi simţi cînd acesta se clătină şi căzu.

Întorcîndu-se îl prinde la nivelul brîului şi îl aşează din nou pe poliţă.

Se apucase de răsădit o muşcată cînd aparatul de la încheietură bîzîi; apăsă pe un buton:

– Da?

– Stain? spuse vocea care părea să vină dintre florile roşii din mîinile sale, iubeşti rasa umană şi toate fiinţele vii din univers?

– Bineînţeles, replică el, recunoscînd vocea hîrîită a Gardianului Morţii.

– Atunci te rog să te pregăteşti de o călătorie pentru o oarecare durată şi să te prezinţi la vechea, ta cabina cubică din Sala Umbrelor.

– Bine, dar m-am retras, iar acum ar trebui să fie mulţi a căror viteză o depăşeşte pe a mea.

– Ultimul control medical a arătat că viteza ta de reacţie nu a scăzut. Continui să fii unul din primii 10. Te-ai retras la vîrsta potrivită pentru că este dreptul tău să te bucuri de viaţa ta aşa cum crezi de cuviinţă. Nu ţi se ordonă să faci lucrul pe care ţi-l voi spune acum. Eşti rugat să-l faci. Aşa încît poţi refuza dacă doreşti. Dacă totuşi accepţi, vei fi recompensat şi îţi vei fi servit cauza iubită.

– Ce doreşti sa fac?

– Nu veni în uniformă, ia hainele civile. Adu-ţi mânuşile şi tot ce ai nevoie, cu excepţia hranei, pentru o perioadă de aproximativ 2 săptămîni.

– Foatre bine, voi veni imediat.

Comunicarea se termină, termină şi el de sădit muşcata şi se întoarse în casă.

Din cîte ştia, nimeni în afara lui nu mai fusese rechemat după retragere.

* * *

Numele ei este Galateea, are părul roşcat şi are puţin peste 5 picioare şi jumătăte înălţime. Ochii îi sînt verzi şi tenul palid, iar bărbaţii o consideră adorabilă, dar în general o ocolesc. Trăieşte într-o casă mare, veche, pe care a reconstruit-o, la marginea oraşului Cyborg, un oraş antic de pe Ankus în sistemul Ceti. Ţine mult la propria persoană şi cheltuieşte sume mari la Compania Cyborg Power.

Trăieşte singură cu excepţia servitorilor mecanici. Preferă culorile închise în îmbrăcăminte şi în jurul ei. Din cînd în cînd joacă tenis sau alte jocuri în doi la localul centrului sportiv. Cîştigă întotdeauna. Comandă mari cantităţi de chimicale la negustorii locului. Bărbaţii care s-au întîlnit cu ea spun că este idioată, sclipitoare, obsedată sexual, ruşinoasă, fascinantă în dorinţa ei de moarte, plină de „*joie de vivre*”, o alcoolică, o băutoare exclusiv de ceai şi o minunată dansatoare. A avut multe întîiniri/ cîţiva prieteni/ nici un pretendent, iar amanţii necunoscuţi. Umbla zvonul că are un laborator şi că este angrenată într-un proiect de cercetări de natură necunoscută.

* * *

– Nu cunoaştem răspunsul, spuse Simule. Nu există loc de apărare împotriva lui, decît aici. Nu mai pot rămîne în acest loc, de vreau să-mi fac şi datoria. Deci, trebuie să plec curînd, şi încă pe ascuns.

– Aşteaptă, rosti ea. Nu eşti încă pregătit să supravieţuieşti prin propriile forţe. Peste o altă lună, poate...

– Prea mult, prea mult, ne temem, a replicat Simule.

– Te îndoieşti de forţa mea de a te apăra?

Simule făcu o pauză, ca şi cum ar fi cîntărit cele spuse, apoi:

– Nu! Îţi stă în putinţă de a salva acest trup, dar ne-ntrebăm de merită... Merită oare? Păzeşte-te doamnă. Noi te iubim, încă îţi mai rămîn multe lucruri de făcut.

– Vom vedea, spuse ea. Dar acum rămîi.

L-a aşezat la locul lui, deasupra raftului cu cărţi din biblioteca ei, lăsîndu-l în compania lui Lear.

* * *

Numele lui era Stain şi sosi într-o zi la uşa ei; se anunţă singur:
– Stain de pe Iceborg.
După o vreme uşa se deschise.
Apăru ea, întrebînd:
– Da?
– Numele meu este Stain, am auzit că joci tenis şi că o faci foarte bine. Caut o parteneră pentru Openul de Dublu Mixt care se ţine la Cyborg. Sînt bun, joci cu mine?
– Cît de bun? întrebă ea.
– Nimeni nu m-a întrecut pînă acum.
– Prinde, spuse ea, aruncînd o figurină de marmură de pe o măsuţă şi aruncînd-o cu putere către el.
El o prinse, fără să privească, şi o aşeză pe un raft lîngă el.
– Ai reflexe bune. Foarte bine, voi juca cu tine.
– Cinezi cu mine deseară?
– De ce?
– De ce nu? Nu mai cunosc pe nimeni pe aici.
– În regulă. La 8.
– Vin să te iau atunci.
– Pe curînd.
– Pe curînd.
El se întoarse, se îndreptă înapoi către oraş şi către hotel. Bineînţeles, au intrat în concurs. Au cîştigat fără nici o bătaie de cap. Şi Stain şi Galateea au dansat în noaptea aceea şi au baut şampanie, iar ea l-a întrebat, în timp ce el o ţinea în braţe, amîndoi îmbrăcaţi în negru:
– Tu cu ce te ocupi, Stain?
– Cu nimic, mă distrez doar, a spus el. M-am retras.
– La 30 de ani?
– La 32.
Ea a oftat şi s-a ghemuit, moale, în braţele lui.
– Dar tu, cu ce te ocupi, a întrebat el.
– Şi eu m-am retras. Mă distrez cu hobby-urile mele. Fac ce vreau.
– Ce-ar însemna asta?
– Fac ce-mi place.
– Ţi-am adus o orhidee hylagiană să o porţi în păr, sau oriunde alegi, ţi-o voi da cînd ne vom întoarce la masă.
– Sînt foarte scumpe, spuse ea.
– Nu şi cînd le creşti tu însuţi.

– Şi tu asta faci?
– Pasiunea mea, a replicat el.
Întorcîndu-se la masă şi-au terminat şampania şi au fumat, iar ea a studiat floarea şi pe însoţitorul ei. Clubul era numai în argintiu şi negru, iar muzica era dulce, dar fără sens, de vreme ce toţi dansatorii se aşezaseră. Zîmbetul ei era lumina de la masa lor, iar el comandă desert şi lichioruri.
– Echilibrul tău sfidează posibilul, spuse ea.
– Mulţumesc, dar al tău îmi este superior.
– Cu ce te-ai ocupat înainte de a te retrage?
– Am avut proprietăţi. Dar tu?
– Mă ocupam cu afaceri bancare pentru un mare concern.
– Deci mai avem ceva în comun.
– Asta rămîne de văzut. Ce vei face de acum înainte?
– Aş vrea să continui să ne vedem, atîta timp cît mai rămîn în oraş.
– Cît timp ar însemna asta?
– Cît voi dori eu, sau cît vei dori tu.
– Atunci să ne terminăm şerbetul; iar cînd vei dori să-ţi iei trofeul, să mergem acasă.
El i-a mîngîiat mîna cu un gest iute, şi, pentru o clipă, privirile lor s-au întîlnit, o sclipire care ar fi putut fi de natură electrică apăru între ei şi-şi zîmbiră exact în acelaşi moment.
După o vreme o conduse acasă.
O strînse aproape de el şi buzele lor se întîlniră. Stăteau în foişorul casei ei mari şi vechi, reconstruită la marginea oraşului Cyborg de pe Ankus, din sistemul Ceti; unul din servitorii ei mecanici le-a luat mantiile, altul trofeul de aur, iar uşa s-a închis înapoia lor; luminile nopţii au pălit atunci cînd au intrat.
– Mai stai puţin, spuse ea.
– Bine.
Îl conduse într-o cameră lungă, cu mobile uşoare, cu o frescă pe unul din pereţi. Se aşezaseră cu faţa spre ea pe un divan verde şi ea privi peretele în timp ce el aprindea două ţigări; ea îl îmbie cu un ultim pahar şi se sărutară.
– Adorabil, spuse el.
– Îţi place fresca mea?
– Nici n-am remarcat-o.
– ... Şi nici n-ai gustat din băutură.
– Ştiu.

Mîna ei veni să se odihnească pe braţul lui; el îşi puse băutura deoparte şi o trase uşor către el din nou, iar ea se lăsă în voia lui.

– Eşti altfel dacît ceilalţi bărbaţi, rosti ea.

– ... Şi tu decît celelalte femei.

– Nu crezi că e din ce în ce mai cald aici?

– Foarte cald, spuse el.

* * *

Undeva ploua. Controlat sau artificial - undeva ploua întotdeauna, oricînd te vei gîndi la asta. Întotdeauna să-ţi aminteşti, dacă poţi.

* * *

Aproape două săptămîni trecuseră de la finala Meciului de Dublu Mixt din Cyborg. În fiecare zi Stain şi Galateea mergeau undeva. Cu mîna petrecută pe după umerii ei sau după mijloc, ea îi arăta oraşul Cyborg. Rîdeau des, cerul era roz, vîntul blînd şi depărtatele culmi de pe Ankus purtau halouri de ceaţă şi coroane de zăpadă şi gheaţă.

Într-una din zile, cînd stăteau în cameră, el o întrebă despre frescă.

– Reprezintă progresul gîndirii umane, spuse ea. Figura aceea, în colţul îndepărtat din stînga, contemplînd zborul păsărilor, este Leonardo da Vinci, hotărînd că şi omul poate fi la fel. Deasupra şi puţin la stînga, cele două figuri, urcînd zigguratul, sînt Dante şi Vergiliu, Clasicul şi Creştinul, uniţi şi dînd Vîrstei de Mijloc a Pămîntului o nouă libertate - locul spre care ar putea privi Leonardo da Vinci. Omul din dreapta este John Locke. Are contractul social în mînă. Omul aproape de centru este Albert Einstein.

– Cine este omul orb din stînga, cu un oraş arzînd înapoia lui?

– E Homer.

– Şi acela?

– Job, cu o grămadă de gunoi.

– De ce sînt toţi acolo?

– Pentru că reprezintă ceea ce nu trebuie să uităm niciodată.

– Nu înţeleg, doar nu i-am uitat.

– Totuşi, ultimul metru şi jumătate este alb.
– De ce?
– Nu mai este nimic de pus acolo. Nimic în ultimul secol nu a mai meritat să fie adăugat. Totul este planificat, prescris, dirijat...
– Şi nici un lucru rău nu se mai întîmplă, iar lumea se descurcă bine. Nu-mi spune cît de bune erau zilele glorioasei nemulţumiri, zile pe care nu le-ai trăit tu înseţi. Munca ta de atunci nu a fost în zadar. Totul este apreciat, folosit.
– Dar ce lucruri noi s-au adăugat?
– Scara largă şi uşurinţa care vine odată cu ea. Nu-mi ţine predici despre progres. Schimbările nu se fac doar de dragul lor, ci la cererea celor în nevoie, aşa încît aş putea să-ţi completez fresca.
– Cu o maşină uriaşă păzită de Îngerul Morţii! Ştiu asta!
– Greşeşti, se va termina cu grădina Edenului.
Ea rîse.
– Acum ştii povestea frescei mele.

* * *

El îi luă mîna într-a lui.
– Poate că ai dreptate, spuse el. Nu ştiu precis, ţi-am vorbit despre cum văd eu lucrurile.
– Şi s-ar putea să ai dreptate, rosti ea. Nu ştiu bine... Simt doar că ar putea fi ceva care ar contrabalansa acel minunat şi flexibil mecanism care ne conduce atît de superb încît să devenim legume în grădina pe care tu mi-ai descris-o.
– Ai vreo sugestie?
– Ai citit vreuna din lucrările mele?
– Mi-e teamă că nu. Am stat mai mult în grădina mea şi am jucat tenis. Asta-i tot.
– Am propus teza ca inteligenţa umană, obligată să nu mai evolueze, îşi pierde tot ce este uman în ea. Poţi să repari maşina care amestecă băuturi, dacă s-ar strica?
– Da.
– Atunci eşti neobişnuit. Majoritatea oamenilor ar chema un robot specializat în reparaţii mici.
Stain ridică din umeri.

– Nu numai că am renunţat la folosirea inteligenţei manipulării, dar, aceasta, părăsindu-ne, se întoarce împotriva noastră şi încearcă să ne suprime şi ce a mai rămas din noi.
– Ce vrei să spui?
– De ce a ajuns viaţa noastră o linie orizontală, în loc să fie o curbă ascendentă? Unul din motive ar fi că oamenii de geniu mor tineri.
– Asta nu pot s-o cred.
– În acest scop mi-am publicat recent cele mai importante lucrări ale mele, pentru a fi vizitată de Îngerul Morţii. Asta mi-o dovedeşte.
El zîmbi.
– Încă mai trăieşti, aşa că nu poate fi adevărat.
Ea îi întoarse zîmbetul, iar el aprinse două ţigări şi spuse:
– Ce subiect tratau lucrările tale?
– Păstrarea sensibilităţii.
– Un subiect aparent periculos.
– Probabil.
– Ce înţelegi tu prin „probabil”? Nu te înţeleg.
– Pare aşa cum spui. Sensibilitatea este o formă de conştiinţă estetică, cultivată prin inteligenţă, în ziua de azi este cam uitată şi eu am propus o metodă prin care ar putea fi păstrată. Roadele muncii mele au fost ameninţate.
– Şi care ar fi acestea?

* * *

Ea îşi înclină uşor capul, îi studie figura, apoi:
– Vino cu mine şi-ţi voi arăta, spuse ea şi se ridică, ducîndu-l în bibliotecă.
În timp ce o urma, îşi scoase dintr-un buzunar interior mănuşile negre şi le puse pe mîini. Apoi îşi înfundă mîinile în buzunare pentru a la ascunde şi intră în cameră după ea.
– Simule, chema ea, şi creatura măruntă care stătea pe maşina de citit de pe biroul ei păşi pe mîna întinsă; fugi pe braţul drept şi se aşeză pe umăr.
– Ce este asta? întrebă el.
– Răspunsul, spuse ea. Inteligenţa pură, mecanică, poate fi depăşită de un păstrător organic de sensibilitate, infinit mai

mobil şi uşor de înţeles. Acesta este Simule. El şi alţii asemenea lui iau naştere în laboratorul meu.

– Alţii?

– Sînt mulţi, pe multe lumi deja. Împărtăşesc fiecare o anumită concepţie de masă. Învaţă în permanenţă. Nu au ambiţii personale. Doresc doar să înveţe şi să instruiască pe cei care vor să înveţe de la ei. Nu se tem de moartea propriului trup, pentru că ei continuă să existe ca o parte din mintea pe care au instruit-o. Ei nu dau nici o importanţă pasiunilor personale. Simule nu ar putea fi niciodată o ameninţare pentru rasa umană. Ştiu asta pentru că sînt mama lor. Ia-l pe Simule în mîna ta, priveşte-l bine, întreabă-l orice. Simule, el este Stain; Stain, el este Simule.

Stain întinse mîna dreaptă şi Simule păşi pe ea. Stain studie creatura mică, cu şase picioare, şi cu o faţă neliniştitoare, aproape umană. Aproape. Deşi nu întrutotul.

Nu era marcată de conversaţia fizică a acelor pasiuni abstracte pe care oamenii le numesc bine şi rău şi care se arată, într-un fel sau altul pe orice faţă umană. Urechile îi erau mari, fără îndoială că putea să şi le facă pîlnie, iar cele două antene tremurau pe capul lipsit de păr. Un zîmbet etern îi juca pe buze, iar Stain îi zîmbi şi el.

– Salut, spuse, iar Simule răspunse cu voce uşoară dar surprinzător de bogată:

– Plăcerea este de partea mea, domnule.

Stain spuse:

– Ce este la fel de rar ca o zi de iunie?

– Bineînţeles doamna Galateea, la care mă şi întorc de-ndată, şi păşi pe palma ei întinsă brusc.

Ea îl strînse pe Simule la piept şi spuse:

– Mînuşile acelea....!

– Le-am pus pentru că nu ştiam ce fel de creatură este Simule. Mă temeam să nu muşte. Te rog, dă-mi-l înapoi să-l mai întreb ceva...

– Nebunule! rosti ea. Îndreaptă-ţi mîinile dacă nu vrei să mori! Tu nu ştii cine sînt eu?

Stain ştia.

– Nu ştiu, spuse el.

În Sala Umbrelor a Gardianului Morţii, îngerul Morţii stătea în 10000 de cuburi transportoare. Gardianul Morţii, care controla

destinul tuturor lumilor civilizate, îşi pregătea agenţii ceva între 10 secunde și un minut şi jumătate, apoi, cu un zgomot de tunet, îi trimitea în misiune. O secundă mai tîrziu, de obicei apărea o explozie de lumină şi un scurt raport, „Rezolvat”, apoi urma altă pregătire şi altă misiune.

Îngerul Morţii este, în orice moment, Oricare din cei 10000 de anonimi ale căror trupuri poartă însemnul Gardianului Morţii.

Selectaţi înainte de naştere datorită moştenirii genetice care include percepţia la nivel înalt şi reflexe rapide, anumiţi indivizi din varietatea Homo Sapiens primesc o puternică şi ucigătoare educaţie în condiţii deosebite. Acestea compensează timpul scurt în care se face. La vîrsta de 14 ani ei pot să accepte sau nu să se angajeze în serviciile Gardianului Morţii, maşină de mărimea unui oraş creată prin eforturile unite ale tuturor oamenilor civilizaţi timp de 15 ani şi împuternicită să dirijeze lumile lor. Chiar dacă refuză, aceşti indivizi vor excela în profesiunea pe care şi-o vor alege. Dacă acceptă vor urma un tratament special pe o perioadă de doi ani. La sfîrşit trupurile lor vor avea un adevărat arsenal şi o mulţime de sisteme de apărare, iar reflexele lor - stimulate chirurgical şi chimic pînă la iuţeala gîndului.

Muncesc opt ore pe zi, cinci zile pe săptămînă, cu două pauze pe zi şi o oră pentru masă. Primesc două vacanţe pe an, muncesc timp de 14 ani, şi se retrag cu un salar substanţial la vîrsta de 30 de ani, cînd reflexele lor încep să scadă. În orice clipă sînt cel puţin zece mii de indivizi în exerciţiul funcţiunii.

În fiecare clipă stau în cuburile transportoare în Sala Umbrelor din Gardianul Morţii, primesc instrucţiuni, sînt transportaţi către lumi şi în prezenţa celor care ar putea deveni periculoşi, achită aceşti indivizi şi pleacă.

El este Îngerul Morţii. Viaţa este lungă datorită lui; populaţia creşte ca valurile la flux şi inundă lumea, datorită lui, criminalii sînt pedepsiţi datorită lui; şi, bineînţeles, istoria nu mai cunoaşte stagnări şi întoarceri, datorită Îngerului Morţii.

O formă întunecată se poate plimba pe străzile unui oraş şi să părasească oraşul golit de viaţă în urma lui. Venind odată cu fulgerul şi plecînd odată cu tunetul, nici o lume nu-i este străină, nici o figură necunoscută, iar purtătorii măştilor negre sînt legendă, folclor şi mit; pentru că, pentru o sută de miliarde de

oameni, el este o singură fiinţă cu o singură personalitate. Ceea ce este adevărat, întrutotul adevărat.

Iar Îngerul Morţii nu poate muri.

Dacă imposibilul se întîmplă, dacă cineva cu rapiditate şi întreprindere ar fi din întîmplare înarmat atunci cînd i se pronunţă numele, atunci rămăşiţele Îngerului Întunecat lovit dispar, în timp ce, cu un efect simultan de fulger şi tunet, un altul îi ia locul, transformîndu-l în cenuşă.

În cele cîteva dăţi cînd s-a întîmplat aşa ceva, cel de-al doilea întotdeauna a terminat treaba.

Dar, de această dată, lucrurile stăteau altfel; iar rămăşiţele cîtorva agenţi ai Gardianului Morţii zăceau în cuburi, zdrobiţi, însîngeraţi, morţi.

* * *

– Tu eşti Îngerul Întunecat, Spada Gardianului Morţii, spuse ea. Nu am vrut să mă îndrăgostesc de tine.

– Nici eu de tine, Galateea, şi chiar dacă eşti mai mult o femeie muritoare decît un înger retras - singura fiinţă al cărui trup ar putea să mă atace şi să mă distrugă, aşa cum a făcut cu ceilalţi - crede-mă că nu voi ridica mîna asupra ta.

– Aş vrea să cred asta, Stain.

– Voi pleca acum. Nu ai de ce să te temi de mine.

Se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Unde te duci? întrebă ea.

– Înapoi la hotel. Mă voi întoarce curînd, trebuie să raportez.

– Şi ce vei spune?

El scutură din cap şi plecă.

Dar ştia ce va spune.

* * *

Stătea în Sala Umbrelor în ceea ce se numea Gardianul Morţii. El era Îngerul Morţii, Emertius, şi cînd bătrîna voce scrîşni în difuzoare „*Raportează!*”, el nu rosti „*Rezolvat*”, ci „*Extrem de confidenţial*” pentru că ştia ce înseamnă asta.

Apoi veni o explozie de lumină şi se trezi într-o sală mare, înaintea unei console de zece etaje; înaintă către ea şi auzi ordinul repetîndu-se.

– O întrebare, Gardian al Morţii, spuse el, oprindu-se şi încrucişîndu-şi braţele la piept. Este adevarat că ai fost construit în 15 ani?

– 15 ani, 3 luni, 2 săptămîni, 4 zile, 8 ore, 14 minute şi 11 secunde, replică Gardianul Morţii.

Atunci Stain îşi desfăcu braţele, iar mîinile i se întîlniră din nou pe piept. Poate că şi-a dat seama Gardianul Morţii în acel moment ce voia să facă; dar trupul unui înger este un adevărat arsenal şi o mulţime de sisteme de apărare, iar reflexele stimulate chirurgical şi chimic - pînă la iuţeala gîndului; de asemenea Stain fusese rechemat deoarece era printre primii zece ca rapiditate din toţi cei care vreodată au servit Gardianul Morţii.

Efectul a fost instantaneu. Detunătura nu s-a datorat Gardianului Morţii, pentru că nu-l deplasa pe Stain în timp.

Îngerul Întunecat nu se poate lovi pe sine niciodată. Cei şapte care o atacaseră pe Galateea au avut de suferit din pricina unui efect de respingere de la sistemul ei de apărare. Încă niciodată puterea Îngerului Întunecat nu se întorsese împotriva lui însuşi şi niciodată în persoana unuia singur. Totuşi, Stain reuşi.

Moartea şi distrugerea întîlnesc apărarea automată întîlnesc respingerea apărarea respingerea apărarea respingerea respingerea apărarea cedarea, şi o colosală minge de foc strălucind ca un trandafir incandescent se înalţă în inima maşinii de mărimea unui oraş, numită Gardianul Morţii.

„*Adevărat sau nu, lui Simule îi mai trebuie cîţiva ani ca să mai crească*” a ştiut el în acel moment şi...

... şi undeva soarele străluceşte, iar inima lui este arderea moebius a acţiunii/reacţiunii Phoenix. Undeva, soarele străluceşte întotdeauna, oricînd te vei gîndi la asta. Întotdeauna să-ţi aminteşti, dacă poţi. Este foarte important.

Ea îşi aminteşte. Numele ei este Galateea. Şi noi ne amintim.

Întotdeauna ne amintim...

[Originally published in „*Galaxy Magazine*”, August 1967. În românește povestirea a fost publicată în *Jurnalul SF* nr. 71/ 1994]